

POLSKA WALCZĄCA

ŻOŁNIERZ POLSKI NA OBCYZYŃNIE

FIGHTING POLAND — WEEKLY FOR THE POLISH FORCES — PRICE TWOPENCE

Wychodzi co tydzień

Dnia 8-go maja 1943r.

Rok V. Nr. 18

CZAS PRÓBY

Jest to już oczywista i banalna prawda, że obecna wojna stawia przed żołnierzem zadania nie tylko czysto wojskowej natury, ale, bodaj cięższe jeszcze, trudniejsze zadania natury moralnej. Coraz częściej i coraz ostrzej odsłania się nam wymiar duchowy, "front psychiczny" tej wojny. Przeszliśmy kilka takich prób: w obozach internowania na Węgrzech i w Rumunii, po upadku Francji, w pierwszych tygodniach bieżącego roku. W tej chwili przechodzimy nową taką próbę w związku z zaostreniem stosunków polsko-sowieckich.

Oczywiście zdajemy sobie sprawę z tego, że nie do nas — żołnierzy — należy urabianie tych stosunków ani ich ocena. Każdy, kto by usiłował zmienić ten konieczny, jedynie możliwy stan rzeczy, działałby na szkodę wojska i sprawy, której ono służy. Ale prawdą jest także, że my żołnierze Polskich Sił Zbrojnych w Wielkiej Brytanii, jak nasi koledzy na Środkowym Wschodzie, reprezentujemy typ żołnierza świadomego, typ żołnierza-obywatela.

Uczestniczymy w tej wojnie o byt naszego kraju, o wolność wszystkich narodów Europy, o zachowanie wartości wspólnych całej kulturze europejskiej — w sposób przytomny i odpowiedzialny. Doświadczamy tej wojny w całej rozciągłości i złożoności, wytrzymujemy na sobie wszystek jej ciężar. Nie jesteśmy tylko specjalistami w obsłudze bardzo delikatnych i skomplikowanych mechanizmów, nie jesteśmy tylko "weteranami" — jak się o nas laskawie mówi — kilku kampanii. Jesteśmy pełnoświadomymi uczestnikami całej tej gry o rzeczy największe — myślimy i czujemy. Tu i wszędzie patrzą na nas nie tylko jako na żołnierzy, ale widzą w nas przedstawicieli naszego narodu, jego część wolną, część, która mówi za cały, milczący naród.

Także ostatnie powikłania w stosunkach polsko-sowieckich nie dokonały się poza naszą świadomością. Cały światowy rozgłos powstały wokół tej sprawy odbił się i odbija głębokim echem w odczuciach każdego z nas. Wolno więc i należy dać tym odczuciom wyraz na tych łamach.

Byliśmy wszyscy wstrząśnięci doniesieniami o odkryciach w lesie katyńskim. Jest to łatwo zrozumiałe. Przecież od dwu lat szukamy daremnie bliskich swoich, przyjaciół i kolegów. Przecież odnaleźliśmy wielu; po innych ślad zaginął. Przecież są tu z nami żywi — byli jeńcy z obozu w Kozielsku i z innych obozów.

Mieliśmy prawo doznać wstrząsu. Nie poczytywaliśmy za zło armii Stanów, całemu narodowi amerykańskiemu, że wzdrzynał się z odrazy na wieść o mordowaniu lotników amerykańskich w obozach jenieckich Japonii. Zawsze potępialiśmy i potępiamy potworności dokonywane przez Niemców na jeńcach rosyjskich, rozumieliśmy słowa, którymi opinia Związku Sowieckiego piętnowała te potworności. Więc mieliśmy prawo.

Ale nawet pod bezpośrednim uderzeniem wiadomości, nawet przez czarną mgłę padającą na oczy, widzieliśmy jasno od kogo ta wiadomość pochodzi. Widzieliśmy jasno, najjaśniej, że nie przeczcił jej przez powietrze człowiek współczujący albo choćby tak samo jak my — po ludzku, po europejsku, po chrześcijańsku — rozu-

miejący wymowę potworności, ale rzucił ją w nas wróg śmiertelny człowieka, Europy i chrześcijaństwa, zimny, systematyczny, metodyczny oprawca ludów, arcykat hitlerowski. Rzucił, aby nas ugodzić w serce, w najczulszy punkt ufności, wiary w sens naszych cierpień, naszych ofiar i naszej gotowości do dalszej walki.

Jesteśmy już na tyle daleko od tego żalobnego adwentu, aby stwierdzić, że to się nie powiodło, że najdokładniej chybiło celu. Oświadczenie Rządu z dnia 17 kwietnia, przegwałdzające nie obłudę już, ale wyzywające cynizmem gry niemieckiej Polaków. Nic wam do naszej trwogi o los kolegów-żołnierzy, o los kobiet i dzieci, do żalu po tych, którzy leżą pod danią katyńskiego lasu, nic wam do nas, niemieccy zbrodniarze, mordercy naszych matek, żon i dzieci.

To jest punkt, w którym uderzyła w nas reakcja sowiecka. Staliśmy — i stoimy ciągle — w ogniu nowej próby, ale o tamtą próbę silniejsi, tamtą próbą wzmocnieni, zjednoczeni wszyscy i na prawdę. Znowu nota polska z dnia 28

kwietnia całkowicie i bez reszty wyraziła naszą postawę.

Nie daliśmy się i nie chcemy się dać sprowokować. Wiemy to z całym spokojem, że nie ma prostej drogi od słów Roosevelta o Polsce "natchnieniu narodów" do uznania słuszności pomówień o tajną spółkę z najbardziej nieprzebręganym, najpodlejszym spośród wrogów. Stoimy ponad tym. Wdzięczni jesteśmy tym ludziom, pismom, środowiskom świata anglo-saskiego, których zdrowy rozsądek potępił takie pomówienia jako odruch nieopanowania.

Powiedzieliśmy i powtarzamy to każdemu, kto chce słuchać i umie słuchać, że byliśmy gotowi i zostaliśmy gotowi do zapomnienia wielu rzeczy w imię wspólnej walki, w imię wspólnej, lepszej, sprawiedliwej przyszłości. Byle nie wymagano od nas rzeczy niemożliwych.

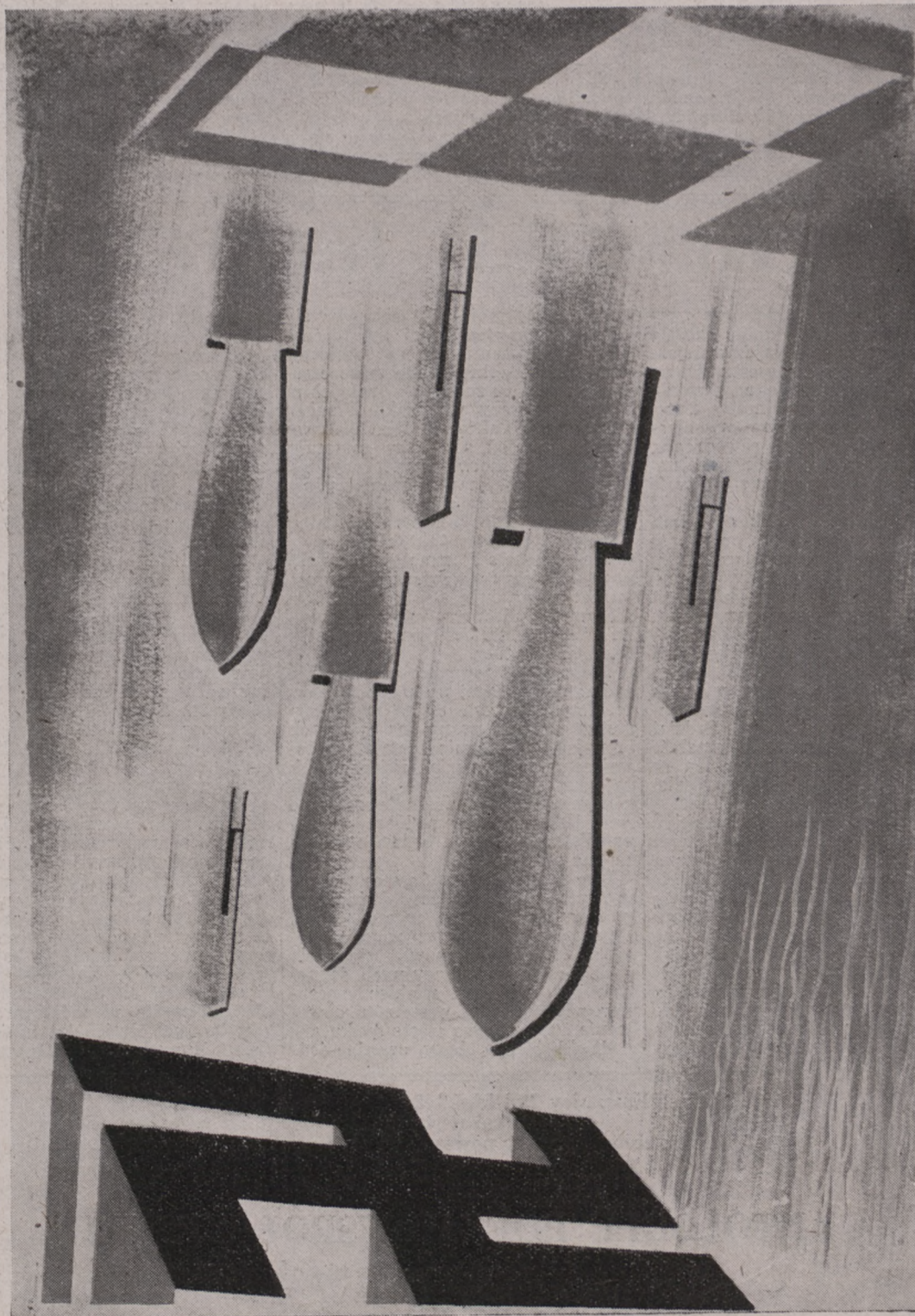
Nie można żądać od bijącego się żołnierza, od narodu walczącego wszystkim napięciem sił, aby wyrzekał się swojej ziemi, ustępował domu, drogiej grobów, pamięci własnego dzieciństwa i pamięci dzieciństwa swoich dzieci. Nie

można tego żądać w imię zdrowego rozsądku, w imię najprostszego składu między tym co człowiek robi i poco coś robi.

Trudno żądać od żołnierza walczącego i gotowego dać życie w walce, aby zrozumiał i uznał za naturalne, że jego bliscy, najbliżsi, mają być pozbawieni opieki nie tylko na ziemi zajętej przez wroga, ale na własnej ziemi współtowarzysza walki. Nie wolno nam pomóc bliskim, mrącym z głodu i z zimna pod okupacją niemiecką — takie jest okrutne bezprawie wojny. Winno nam być dozwolone pomagać bez ograniczeń bliskim w kraju należącym do koalicji — takie jest proste następstwo współdziałania w walce z jednym, wspólnym wrogiem.

Oświadczenie Rządu Polskiego sformułowało żądanie wypuszczenia z Z.S.R.R. rodzin żołnierzy, dziesięciaków dzieci i sierot polskich, wreszcie tych, którzy razem z nami mogą służyć sprawie sprzymierzonych. Wszyscy, ilu nas jest stoimy za tym żądaniem. Wszyscy pragniemy, aby zostało spełnione. Wierzmy, że gdyby nad Rósją przestał zawieszac się

rys. JAN POLIŃSKI

niepokój o nasze rodziny, o ich los codzienny — została by oczyszczona droga do porozumienia. Nie byłoby można podkopać porozumienia, którego by nie podkopywał, nie drażył codzienny, conocny niepokój o nasze rodziny, niemożność uzyskania wieści, niemożność udzielenia pomocy.

Mamy poczucie, że po naszej stronie — żołnierzy, którzy przeszli tyle granic, przetrzymali tyle klęsk i tyle zawodów, którzy nikogo nie zdradzili — jest prosta, ludzka słuszność. Niech to poczucie towarzyszy nam, gdy docierają do nas sprzeczne odgłosy sporu polsko-sowieckiego w opinii świata. Przeważa w tych odgłosach nieznaną faktów i niezrozumienie naszych pobudek nad jawne i oczywiście złą wolą. Wszędzie, gdzie można, mówmy spokojnie, bez uniesienia o naszej prostej, ludzkiej słuszności, o prostym ludzkim prawie do domu, który opuściliśmy, by walczyć, do dzieci, które chcemy zachować żywe i zdrowe na lepsze życie w ojczyźnie, do naszych rodzin i naszych obywateli. Takie to są nasze "landlordowskie," "feudalne" uroszczenia.

Ta prosta ludzka słuszność musi przeważać, proste ludzkie prawo, musi zwyciężyć. Gdyby nie zwyciężyło, upadła by cała sprawa sprzymierzonych narodów, musiałaby się załamać cała walka, która jest przecież walką o człowieka, o jego prawo do wolności i szczęścia. I to także mówmy wszędzie gdzie można i trzeba.

Ciężka próba, przez którą przechodzimy, nakłada na nas obowiązek szczególnej czujności, pogotowia bojowego przeciw propagandzie wroga. Niemcy wykorzystują napięcie polsko-sowieckie dla osiągnięcia skutków, których nie osiągnęli przez podniesienie sprawy smoleńskiej. Gadzinowe radio berlińskie, wrocławskie, rzymskie, przelewa się od jadowitej plotki to o tym, że oddziały polskie na Środkowym Wschodzie starły się z... sowieckimi, choć są od siebie oddalone o setki mil, to o tym, że dywizjony polskie odlatują do Niemiec, co już w większej mierze jest prawdą, bo rzeczywiście odlatują bez przerwy, by rzucić ładunek bomb i — wrócić po nowe. Bez względu na odporność wobec każdej wieści niesprawdzonej, zasłyszanej, niewiadomo skąd pochodzącej jest nakazem chwili.

Taką samą zdwojoną kontrolę własnych odruchów winniśmy sobie nakazać wobec środowiska w którym przebywamy. Mogliśmy to z radością i dumą stwierdzić, że wszędzie tam, gdzie przebywa żołnierz polski sprawa jego i jego kraju jest jaśniejsza, lepiej rozumiana i goręcej broniona. Ale wiele jeszcze możemy zrobić postawą pełną spokoju, godności i umiaru. Musimy tego dokonać, by nieopanowany język dyplomatyczny był powszechnie potępiony przez wszystkich, którzy nas znają w tym kraju.

Faktem dokonany przez próby ostatnich tygodni jest pełna jedność opinii polskiej, o którą my żołnierze, na tych łamach także, nawoływaliśmy i nalegali. Musimy ją utrzymać. Musimy ją nateżyć. Musimy ją podać umęczonemu krajowi, jako hasło i słowo otuchy, słowo żołnierskiej, służebnej wierności — w tej próbie, i zawsze aż do końca, do świętej godziny zwycięstwa.

ALEKSANDER JANOWSKI

W Afryce Zachodniej

Naga sprzedawczyni na stacji

VI.* SZCZĘŚLIWI NADZY POGANIE JOS

Czarny posługacz przynosi poranny "cup of tea." Siedzę w wygodnym przedziale pierwszej klasy pociągu jadącego z Lagos. Jadę z kolegą i w ciągu dwóch dob zdążyliśmy omówić wszystkie interesujące nas sprawy natury prywatnej i publicznej. Jestem bardzo znudzony tą jazdą. Przez czas tej tysiąckilometrowej podróży nie tylko beznadziejny *bush* i *bush*. Szare, spalone słońcem krzewy i karłowate drzewa. Jedyna atrakcja, szczególnie w nocy to pożary. Są one efektowne, ale niegroźne. Pali się *bush* bądź sam, bądź też najczęściej ogień jest wzniesiony ręką czarnego myśliwego lub rolnika. Drzewa w *bushu* są ogniotrwałe, palą się wysokie trawy i to opornie. Nikt w Afryce nie przejmuję się pożarem i nikt go nie gasi. Gaśnie sam i to dość szybko.

Wyglądam przez ciemne, chroniące przed promieniami słońca szyby wagonu i nie mogę się już od nich oderwać. Z płaskiej, szarej równiny strzela w niebo potężny masyw górski, urwisko. Jak forteca niezdołobyta, czy też "Świat zaginionych." Zapytuję siebie w jaki sposób nasza skromna lokomotywa ma zamiar wdrapać się na tę prostopadłą ścianę. Jedziemy w świat nagich pogan i kopalń cyny — Płaskowzwyż Jos.

Wyżej i wyżej wspina się nasz pociąg. *Bush* znikną. Trawa, pasące się bydło o długich potężnych rogach, chatki na "kurzych łapkach," złączone po pięć i więcej, ze śpiczastymi dachami z trawy, lepiące na okrągło z czerwonej gliny. Poła uprawne, całe lasy kaktusów i... nadszy ludzie, a raczej kobiety. Zatrzymujemy się na małej stacji. Wśród kolorowych oponcz ludzi południa i białych lub błękitnych powłóczystych szat arabskich, kroju ludzi północy, spacerują nagie poganki.

Zjawia się mój boy, który jedzie

* Por. nr. 12, 13, 14, 15, 16-17 "Polski Walczący" z b.r.

Pierwsza czarna znajomość

tym samym pociągiem w klasie trzeciej. Przynosi mi owoce i zabiera się do czyszczenia. Pytam go jak mu się podobają nagie dziewczyny mające za jedyny strój parę listków z przodu i śmieszny talerzyk zwisający z tyłu. Johnson pochodzi ze stolicy Lagos i mówi poprawną angielszczyzną, jest wyraźnie zażenowany. Widzę, że bardzo wstydy się swych czarnych, nagich siostrzyc. Objaśnia mi, że to są dzicy ludzie i że szanująca się niewiasta nie powinna w ten sposób pokazywać swych wdzięków. To dobre dla młodych dziewczyn. Jest mocno zdziwiony, gdy mu mówię, że mi się bardzo te nagie dziewczęta podobają.

Krajobraz jest jakby księżycowy. Wielka płaszczyna, od czasu do czasu szare skały. Gór nie ma, zginęły w dole. Góry są rzeczywiście w dole. Najwyższe części Płaskowzwyż Jos to płaskie, niekończące się równiny. Jest przyjemnie chłodno, mimo, że to 11-ta w południe. Z Sahary na północy wieje w tym okresie /luty/ suchy, zimny wiatr, który tu nazywają Harmattan. Napędza on powietrze drobnym, czerwonym pyłem pustyni.

Noce są w tym okresie bardzo zimne. Śpię po raz pierwszy w Afryce pod dwoma kocami. Po duchocie Lagos, gdzie człowiek poci się, gdy wstaje, poci się, gdy chodzi i poci się, gdy śpi — jest to niezwykle przyjemne.

Po obiedzie idę na polowanie. Będę polował na pogan z aparatem. Nie szukam drogi, czy ścieżki, po prostu idę na przelaj w kierunku wzgórz i skałek, do których przylepiły się małe chatki. Jest to miła sensacja spacerować po Afryce "na przelaj." Próby, których dokonywałem na południu kończyły się bezapelacyjnie fiaskiem w ciągu paru minut.

Co kilkaset metrów głębokie sztolnie — pionierskie studnie poszukiwaczy cyny. Jos to jeden z bogatszych terenów cynowych świata. Szczególnie ważny okręg po utracie Półwyspu Malajskiego. Wreszcie kopalnia — wykop dłu-

gości blisko 2 kilometrów, szerokości 500 metrów. Praca odbywa się na odkrywkę. Metody pracy — najnowsze, dragi amerykańskie polykające jednym zanurzeniem potwornej łapy tonny cynonośnej gliny, a obok nich tysiąc lub więcej, czarnych, nagich pogan z koszami pełnymi ziemi na głowach.

Dziwne wrażenie robi ten nieprzerwany wąż nagich ludzi. Tak zapewne wyglądali niewolnicy przy budowie piramid. Oglądam się za poganiami niewolników z nieodzownym bitem. Jakos go nie widać. Przy kilku stolikach siedzą urzędnicy kopalni i przygotowują pieniądze na wypłatę. Nadszy ludzie po odpracowaniu swych godzin dostaną 2 sh. i wrócą do swych lepiank.

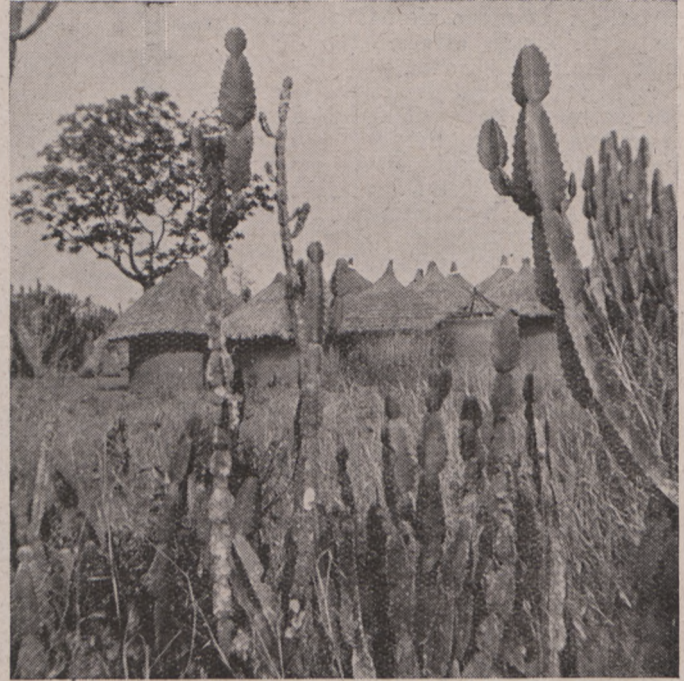
Docieram wreszcie do wzgórz. Idę ścieżką między dwiema ścianami kaktusów. Jest to prawdziwy labirynt. Błądzą dobre 15 minut i wreszcie dróżka wyprowadza mnie w ślepy zaułek. Za ścianą kaktusów widzę zagrodę pogan, ale jak się tam dostać? Przyglądam się bliżej ścianie kaktusów i widzę, że są w niej drzwi. Drzwi to rosochaty kaktus, który zasłania wąską szczelinę, ale nie jest wrośnięty w ziemię. Usuwam te dziwne drzwi. Jestem niezręczny. Kłuje się w palec i łamię odnóżkę, z której wypływa białe mleczko — podobno trujące.

Nareszcie jestem za ogrodzeniem. Zagroda jest jak wymarła. Słyszę jakiś podejrzały szelest, oglądam się — jest nareszcie prawdziwa naga poganka. Jest przerażona i trzyma kurczowo najwyżej trzymiesięczne dziecko przy piersi. Dzieciak się nie przejmuję, ma zamknięte oczki i ssie zacięcie pierś matki.

Przypuszczam, że Adam czuł się podobnie jak ja, gdy zobaczył Ewę. Ponieważ ja znam historię, której on biedak nie znał, postanawiam być raczej węzłem, niż Adamem. Stosuję metodę węzową połączonej z udoskonaleniami, które wprowadzili z tak znakomitym rezultatem koledzy szkoccy już w ciągu pierwszych godzin pobytu po ewakuacji z Francji. Pamiętam jak szofer z mojej kolumny oświadczył mi po trzech dniach pobytu gdzieś pod Glasgow, że ma się zamiar zenić w tym tygodniu. Gdy go zapytałem, jak się porozumiał ze swą przyszłą, odpowiedział, że to zupełnie proste. Nie przypuszczam, że bym był tak utalentowany, ale uwodzę moją poganke, która daje mi się fotografować ze wszystkich możliwych stron.

Jest naprawdę sympatyczna. Myślę, że oczekiwała jakiegoś gościa na "tea party," bo jest uszminkowana. Coprawda jej "make up" jest nieco odmienny, niż u naszych pań, tym nie mniej zapewne jest równie pociągający dla panów pogan. Krótkie kędzierzawe włosy nagiej kobiety są przepojone czerwona, tłustą gliną. Skóra jej wydaje się dobrze wymyta i ma kolor złotawy. Z przodu na sznurku, który okala jej biodra, ma starannie ułożone trzy małe listki... Z tyłu śmieśny wachlarzyk z trawy. Prawdopodobnie z powodu ograniczenia produkcji pończoch jedwab-

Myśliwiec z łukiem

Okrągłe chatki z gliny

nych, nogi jej do kolan są ślicznie umalowane na czerwono.

Poganka oprowadza mnie po swym "pięciopokojowym" mieszkaniu. Pięć zlepionych chałupek glinianych, w środku miniaturowe podwóreczko. Salon niczym się nie różni od sypialni. Na podłogach kilka mat splecionych z trawy, ani stołka, ani stołu nie widać. Trochę glinianych naczyń. Amfory do przenoszenia wody i to wszystko. Ani śladu jakiegokolwiek przykrycia, czy ubrania. Jak ci poganie mogą wytrzymać w sezonie deszczów i Harmattanu nie rozumiem.

Były zakusy ze strony misjonarzy, którzy zdecydowanie nie lubią nagości, by ubrać tych pogan. Jednakże światła administracja i lekarze zaprotestowali. Ubrani poganie przeziębiali się i był cały szereg wypadków śmierci z powodu zapalenia płuc i gruźlicy. Zostawiono więc tych nudystów w spokoju i chodzą tak samo "ubrani," jak w epoce kamiennej.

Więzy piemiennie są wśród pogan niezwykle silne. Małżeństwa są zawierane tylko wewnątrz plemienia, to też choroby weneryczne, ta plaga całej Afryki, są tu bardzo rzadkie.

Poganie niczego nie potrzebują od otaczającego ich świata. Jedyna rzecz, którą kupują to sól.

Więzy moja Ewę i dają jej szylinga. Nie chce go przyjąć. Mimo, że jestem całkowicie przekonany o moim osobistym wdzięku, rozumiem, że to nie dla tego spotkała mnie pierwsza odmowa przyjęcia "dash" /żargon murzyński-napiwek/ od czasu jak jestem w Afryce. Po prostu pieniądze nie interesują!

Znow błądzą po labiryncie kaktusów i zupełnie niespodzianie znajduję się na podwórku, gdzie widocznie kilka rodzin pobudowało swe lepianki. Mimo, że ja nie widziałem nikogo, musiałem być obserwowany przez pogan. Ojciec rodziny z groźną miną i potężną maczugą w ręce czeka na mnie. Obok niego wspaniale zbudowana naga pani domu. Widzę, że trzeba być ostrożnym, więc kiwam na pozdrowienie ręką i wskazuję na

aparat. Pogański Otello zrozumiał, że moje zamiary są pokojowe i niezaborcze i uśmiech rozjaśnia jego twarz.

Zbiera się cała rodzina. Mały 5-letni bobas z dumą obnosi swego mniejszego braciszka na plecach. Dziecko jest zawinięte w skórę antylopy i przywiązane na plecach według wszelkich prawideł sztuki noszenia przywiązują dwa małe dzwoneczki między nogami swych dzieci, by nie zgubiły się w labiryncie kaktusowym.

Nadchodzi dziadek, pomarszczonej staruszek, który z dumą i bez zażenowania obnosi swą męskość w pięknie plecionym z trawy pokrowcu. Babka siedzi na kamieniu i zapala fajkę. Z podziwem patrzę jak wyjmuję z małego skórzanego woreczka krzemień i kawalek stali, przykładając kawalek bawełny następnie zgrabnie trzaska palcami i bawełna poczyna się tlić. Kładzie potem bawełnę w swą fajkę i zaciąga się z przyjemnością.

Jestem zachwycony tą pogańską rodziną. Niestety cała nasza rozmowa odbywa się na migi. Chciałbym zrobić komplement mojej mamie, ale nie wiem jak w jej języku nazywają się "piękne nogi," a wobec obecności Otella trudno mi to wyjaśnić na migi.

Mam szczęście. W drodze powrotnej spotykam wspaniałego myśliwca z łukiem i zatrutymi strzałami. Patrzę na niego z podziwem — to prawdziwie wolny i niezależny człowiek. Ze swym woreczkiem ryżu na głowie, ubrany w skórę antylopy potrafi on spędzić i miesiąc, idąc za śladami zwierzyny, w którą ten kraj obfituje. Od płaskowzwyż Jos do jeziora Chad to kraj najwspanialszej zwierzyny Afryki. Mój myśliwiec nie zabija jej dla sportu. Zwierzyna to jego istnienie.

Wracam z żalem do cywilizacji i myślę, żeśmy sobie mocno skomplikowali życie od czasu epoki kamiennej.

HENRYK GIEŁDZIŃSKI

Czarna babunia i wnucowie

